

Adam Banaszekiewicz od września 1980 r. był działaczem NSZZ „Solidarność” przy Politechnice Częstochowskiej. W latach 1982–1989 był kolporterem prasy i wydawnictw podziemnych na Wydziale Metalurgicznym ww. uczelni. Współtworzył częstochowski oddział Klubu Inteligencji Katolickiej, a od marca 1981 r. pełnił funkcję wiceprezesa Klubu. Zaangażowany był w działalność Duszpasterstwa Akademickiego w Częstochowie, w ramach którego otaczano opieką studentów i pracowników naukowych częstochowskich uczelni. Współpracował także z Ośrodkiem Duszpasterstwa dla Internowanych i ich Rodzin, który w maju 1983 r. został przekształcony w Diecezjalny Komitet Pomocy Bliźniemu przy parafii katedralnej pw. Świętej Rodziny w Częstochowie. Z uwagi na swą działalność był dwukrotnie zwolniony z pracy na Politechnice Częstochowskiej, m.in. w latach 1979–1981 oraz 1987–1989. Przez wiele lat pozostawał w operacyjnym zainteresowaniu częstochowskiej Służby Bezpieczeństwa, która stosowała wobec niego różne techniki i metody operacyjne, takie jak inwigilacja za pośrednictwem tajnych informatorów, rozmowy profilaktyczno-ostrzegawcze oraz kontrola korespondencji. W 1989 r. Pan Adam Banaszekiewicz brał udział w tworzeniu Komitetu Obywatelskiego w Częstochowie, struktury, której zadaniem było zorganizowanie kampanii wyborczej przed wyborami 4 VI 1989 r.

Benedykt Bilnik był współzałożycielem NSZZ „Solidarność” w Hucie im. Bolesława Bieruta w Częstochowie, od grudnia 1980 r. przewodniczącym Komisji Wydziałowej, a od stycznia 1981 r. członkiem prezydium Komisji Zakładowej NSZZ „S” w Częstochowie. Po wprowadzeniu stanu wojennego internowany 13 XII 1981 r. w Zabrze-Zaborzu za nawoływanie do strajku, następnie przeniesiony dnia 23 III 1982 r. do ZK w Łupkowie. Zwolniony z internowania 11 VII 1982 r. W latach 1982–1989 był współpracownikiem tajnej Tymczasowej Komisji Koordynacyjnej NSZZ „Solidarność” w ww. hucie. W latach 1983–1988 był współpracownikiem Diecezjalnego Komitetu Pomocy Bliźniemu oraz brał udział w pracach Duszpasterstwa Ludzi Pracy.

Ryszard Dylczyk był członkiem NSZZ „Solidarność” w Miejskim Przedsiębiorstwie Komunikacyjnym w Częstochowie. Od grudnia 1981 r. był członkiem Komisji Interwencyjnej Regionalnego Komitetu Założycielskiego NSZZ „Solidarność”. Pełnił również funkcję członka Zarządu Regionu NSZZ „Solidarność”. W dniu 13 XII 1981 r. został internowany. Przebywał w Zakładzie Karnym w Łupkowie. Zwolniony z internowania 29 kwietnia 1982 r. Po opuszczeniu ośrodka internowania aktywnie włączył się w podziemną działalność niepodległościową. Był jednym z założycieli nielegalnego Regionalnego Komitetu „Solidarność” na terenie Częstochowy. Za tę działalność został w dniu 13 X 1982 r. ponownie internowany; zwolniono go w grudniu 1982 r. Nie zaprzestał prowadzenia działalności opozycyjnej, m.in. inicjował zbiórki pieniężne dla represjonowanych działaczy NSZZ „Solidarność”. Zaangażowany był również w kolportaż nielegalnych wydawnictw (m.in. „CDN”).

Zofia Dziewiątkowska jako studentka Politechniki Częstochowskiej była aktywnym działaczem Duszpasterstwa Akademickiego w Częstochowie, w ramach którego otaczano opieką studentów i pracowników naukowych Politechniki Częstochowskiej. Wymienia się ją wśród uczestników Ruchu Obrony Praw Człowieka i Obywatela. Jako członek Duszpasterstwa brała udział w organizowaniu akademickich pieszych pielgrzymek na Jasną Górę, szczególnie w akcjach zapewnienia noclegów dla pielgrzymujących studentów. Zaangażowała się w tworzenie autonomicznej organizacji studenckiej i 29 IX 1980 r. weszła w skład Komitetu Założycielskiego Niezależnego Zrzeszenia Studentów Politechniki Częstochowskiej. Na skutek działań podjętych przez Wydział III KWMO w Częstochowie w 1983 r. odmówiono jej wydania paszportu. Powodem odmowy było aktywne zaangażowanie się w działalność NZS Politechniki Częstochowskiej oraz utrzymywanie kontaktów z przedstawicielami podziemnych struktur „Solidarności”. Pani Zofia Dziewiątkowska pozostawała w operacyjnym zainteresowaniu Służby Bezpieczeństwa w Częstochowie w ramach spraw o kryptonimach „Nierozłączki” oraz „Kolektyw”, prowadzonych w latach 1977–1978 oraz 1980–1981.

Adam Dziewiątkowski jest wymieniany wśród uczestników Ruchu Obrony Praw Człowieka i Obywatela jako student Politechniki Częstochowskiej był aktywnym działaczem Duszpasterstwa Akademickiego w Częstochowie, w ramach którego otaczano opieką studentów i pracowników naukowych Politechniki Częstochowskiej. Jako członek Duszpasterstwa brał udział w organizowaniu akademickich pieszych pielgrzymek na Jasną Górę oraz wygłaszał prelekcje w czasie spotkań nieformalnych grup dyskusyjnych Duszpasterstwa Akademickiego w piwnicy Domu Biskupiego, która uchodziła za siedzibę Duszpasterstwa. W związku z prowadzoną działalnością był inwigilowany przez Służbę Bezpieczeństwa w Częstochowie w ramach sprawy o kryptonimie „Nierozłączki” w okresie od 10 II 1977 r. do 4 IX 1978 r.

Marek Dziubek w latach 1978–1980 był współpracownikiem Studenckiego Komitetu Solidarności w Krakowie, w ramach którego kolportował wydawnictwa niepodległościowe. Od września 1980 r. był członkiem, a zarazem współzałożycielem Niezależnego Zrzeszenia Studentów na Akademii Rolniczej w Krakowie. Po 13 XII 1981 r. aktywnie uczestniczył w akcjach ulotkowych na terenie Częstochowy i Krakowa. W latach 1982–1984 był współredaktorem opozycyjnych pism „Hejnał” oraz „Z ukrycia”. Od 1983 r. zajmował się organizowaniem spotkań i tworzeniem struktur organizacyjnych Duszpasterstwa Rolników. W 1989 r. był współzałożycielem Regionalnego Komitetu Obywatelskiego „Solidarność” w Częstochowie.

Stanisław Dziwiński został zatrzymany 17 IV 1983 r., a 19 IV 1983 r. tymczasowo aresztowany w Areszcie Śledczym w Częstochowie. Podstawą aresztowania była kontynuacja od listopada 1982 r. do kwietnia 1983 r. działalności w zdelegalizowanym NSZZ „S”,

kolportaż biuletynów informacyjnych „CDN” oraz „Nadzieja” będących organami prasowymi Tymczasowej Komisji Regionalnej NSZZ „Solidarność” Region Częstochowa oraz udział w powielaniu jednego z numerów „CDN” w dniach 14–16 IV 1983 r. Z aresztu zwolniony 10 I 1983 r.

Wiesława Fira w październiku 1980 r. była współzałożycielką NSZZ „Solidarność” przy Spółdzielni Pracy „Metpol” w Koniecpolu, przewodniczącą Komitetu Założycielskiego. Przy pomocy przewodniczącego Regionalnego Komitetu Założycielskiego w Częstochowie doprowadziła w październiku 1980 r. do zmiany Zarządu Spółdzielni. Na przełomie 1980 i 1981 r. została wybrana przewodniczącą Komisji Zakładowej. Podejrzewana o kolportaż prasy bezdebitowej. W okresie od 18 XII 1981 r. do 15 I 1982 r. internowana w Lublińcu. Po zwolnieniu leczyła się w szpitalu w Częstochowie. Po powrocie z internowania miała trudności w miejscu pracy. W latach 1983–1984 wzywana na przesłuchania do KPMO w Koniecpolu. Od marca 1984 r. była w konflikcie z dyrekcją zakładu, ponieważ po powrocie z urlopu macierzyńskiego nie mogła wrócić na poprzednie stanowisko pracy. W 1988 r. została wykluczona z członkostwa Spółdzielni, a 19 II 1988 r. zwolniona dyscyplinarnie z pracy. Przywrócona do pracy wyrokiem Sądu Pracy w Myszkowie i Częstochowie. W latach 1989–1990 członek Komitetu Obywatelskiego „Solidarność” w Koniecpolu.

Piotr Głowacki był aktywnym działaczem opozycji demokratycznej, należał do Niezależnego Zrzeszenia Studentów, Klubu Inteligencji Katolickiej oraz NSZZ „Solidarność”. Był współtwórcą częstochowskiej komórki Ruchu Młodej Polski (RMP), a od 3 XII 1981 r. pełnił funkcję wiceprzewodniczącego Rady RMP. Ruch Młodej Polski był antykomunistyczną organizacją założoną w Gdańsku w 1979 r. Twórcami ruchu byli młodzi działacze Ruchu Obrony Praw Człowieka i Obywatela (ROPCiO) z Aleksandrem Hallem na czele. Organizacja stawiała sobie za cel obronę praw człowieka, dążenie do zniesienia stanu wojennego, podejmowała akcje wydawnicze, ulotkowe, działalność samokształceniową, organizowała manifestacje o charakterze patriotycznym, m.in.: obchody uchwalenia Konstytucji 3 Maja, odzyskania przez Polskę niepodległości, obchody rocznicy Grudnia ‘70. Od chwili powstania organizacja była inwigilowana przez Służbę Bezpieczeństwa PRL. Pan Piotr Głowacki był jednym z figurantów sprawy operacyjnego sprawdzenia o kryptonimie „Młodzi”, wszczętej i prowadzonej przez Wydział III KWMO w Częstochowie w latach 1981–1982. Po wprowadzeniu stanu wojennego Ruch Młodej Polski kontynuował działalność, a jego członków SB wzywała na rozmowy profilaktyczno-ostrzegawcze. W ich wyniku wśród działaczy RMP organy bezpieczeństwa państwa pozyskały do współpracy pięć osobowych źródeł informacji, które następnie wykorzystywano do rozpracowania i ostatecznie rozbicia organizacji. O stopniu i zasięgu inwigilacji działaczy Ruchu Młodej Polski świadczy fakt, iż w trakcie jej prowadzenia współpracowały z sobą Wydział III, Wydział Śledczy, Wydział „T”, Wydział „B”, Wydział „C”, Wydział Kryminalny oraz Wydział V KWMO w Częstochowie. W ramach sprawy operacyjnej o kryptonimie „Młodzi” zastosowano szereg technik i metod operacyjnych: wykorzystano sześć kontaktów

operacyjnych, ośmiu tajnych współpracowników, przeprowadzono liczne rozmowy operacyjne i ostrzegawcze, dokonano 20 przeszukań miejsc pracy i zamieszkania oraz wydano cztery decyzje o internowaniu, którego nie uniknął również Pan Piotr Głowacki. Został zatrzymany w dniu 19 XII 1981 r. na podstawie Decyzji nr 277/B/81 o internowaniu i doprowadzony do Ośrodka Odosobnienia w Zabrze-Zaborzu, a następnie 23 III 1982 r. przewieziony do Ośrodka Odosobnienia w Łupkowie, skąd został zwolniony w dniu 24 VII 1982 r. na podstawie decyzji o uchyleniu internowania. Po zwolnieniu z internowania rozpoczął starania o zgodę na stały wyjazd do Szwecji. Na emigracji przebywał w latach 1982–1990.

Jerzy Grzebieluch w 1978 r. nawiązał kontakty z działaczami Komitetu Samoobrony Społecznej „KOR” w Warszawie. Kolportował prasę i wydawnictwa bezdebitowe, które otrzymywał z centrali w Warszawie, m.in. Biuletyn Informacyjny KSS-KOR, „Robotnika”, „Placówkę”; do tej ostatniej pisał artykuły oraz był w jej komitecie redakcyjnym. Od listopada 1980 r. organizował na swoim terenie zebrania NSZZ Rolników, był wiceprzewodniczącym NSZZ „Solidarności Wiejskiej”, od września 1981 r. pełnił funkcję przewodniczącego Zarządu Regionalnego NSZZ „S” Rolników Indywidualnych w Katowicach, organizował strajki rolników indywidualnych, sporządzał petycje i żądania do władz, był członkiem Komitetu Koordynacyjnego Solidarności Rolników Indywidualnych Regionu Południe. Internowany od 14 XII 1981 r. w Katowicach, Strzelcach Opolskich, Uhercach i Załężu. Czasowo uchylono internowanie od 5 VII do 15 VII 1982 r., a następnie od 16 VII do 31 VII 1982 r. Ostatecznie zwolniono go 15 XI 1982 r. W związku z prowadzoną działalnością był poddawany licznym represjom, takim jak podsłuch, obserwacja, kontrola operacyjna za pośrednictwem licznych tajnych współpracowników, rozmowy profilaktyczno-ostrzegawcze, zatrzymania oraz nakładano kary administracyjne.

Krzysztof Jawor był aktywnym członkiem NSZZ „Solidarność” w Przędzalni „Wełnopol” w Częstochowie. Po wprowadzeniu stanu wojennego podjął nielegalną działalność, m.in. kolportaż nielegalnych wydawnictw na terenie zakładu pracy. Ponadto swoim zakładzie inspirował do antysocjalistycznych działań współpracowników nosząc emblematy „Solidarności”. Za powyższe został ukarany grzywną przez Kolegium ds. Wykroczeń, a później od dnia 15 V 1982 r. był internowany. Przebywał w Ośrodku Odosobnienia w Łupkowie. Po zwolnieniu z internowania w dniu 8 VII 1982 r. kontynuował działalność niepodległościową. Ponownie internowano go 26 VIII 1982 r. Przebywał w Ośrodku Odosobnienia w Zabrze-Zaborzu. Zwolniony z internowania w dniu 3 XII 1982 r. W okresie od maja 1983 r. do kwietnia 1984 r. w Częstochowie kontynuował działalność zdelegalizowanego NSZZ „Solidarność” w ramach powstałej „Międzyzakładowej Komisji Regionalnej – Rejon Częstochowa”. Postanowieniem Prokuratury Wojewódzkiej w Częstochowie z dnia 28 IV 1984 r. został tymczasowo aresztowany za produkcję i kolportaż ulotek oraz nielegalną działalność w strukturach podziemnych. Przebywał w Areszcie Śledczym w Częstochowie. Na mocy amnestii z 21 VII 1984 r. został zwolniony i 27 VII

opuścił Areszt Śledczy w Częstochowie. Nie przerwał jednak nielegalnej działalności, utrzymując kontakty z działaczami podziemia politycznego w Częstochowie.

Wojciech Kiliński od 1987 r. należał do Niezależnego Zrzeszenia Studentów przy Wyższej Szkole Pedagogicznej w Częstochowie. W latach 1987–1991 pełnił funkcję przewodniczącego Tymczasowej Komisji Uczelnianej przy ww. placówce oraz był członkiem Krajowej Komisji Koordynacyjnej NZS. W okresie 1987–1989 zajmował się również kolportażem nielegalnych wydawnictw: „PWA”, „Tygodnik Mazowsze”, „Wola”. W 1988 r. był współzałożycielem i współredaktorem podziemnego pisma „Akces”. W dniach 3 i 24 V 1989 r. współorganizował demonstracje studenckie w Częstochowie przeciwko odmowie rejestracji NZS, był też jednym z inicjatorów powołania Ogólnopolskiego Komitetu Strajkowego NZS.

Janusz Konieczko od września 1980 r. był aktywnym członkiem NSZZ „Solidarność” w Hucie im. Bolesława Bieruta w Częstochowie. Zajmował się kolportowaniem wydawnictw i prasy opozycyjnej. Od 13 XII 1981 r. był internowany. Przebywał w Zabrze-Zaborzu, a od 23 III 1982 r. w Nowym Łupkowie. Został zwolniony 29 IV 1982 r. W latach 1982–1988 był przewodniczącym Tymczasowej Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” w Hucie im. Bolesława Bieruta. Organizował pomoc dla rodzin osób represjonowanych, zajmował się kolportażem materiałów opozycyjnych oraz utrzymywaniem łączności Regionu Częstochowa z innymi ośrodkami niepodległościowymi na terenie PRL.

Eugeniusz Ligór już w latach 1951–1952 był członkiem nielegalnej organizacji „Wolna Młodzież”, której celem była walka z ustrojem PRL i wpływami Związku Radzieckiego na życie gospodarcze, polityczne i kulturalne Polski. Został za to skazany w 1953 r. na dwa i pół roku pozbawienia wolności. W więzieniu w Częstochowie przebywał od 6 X 1953 r. do 7 IV 1955 r. W późniejszym czasie został członkiem NSZZ „Solidarność” i doradcą Komisji Zakładowej przy Konieczpolskich Zakładach Płyt Pilśniowych. Za działalność w NSZZ „Solidarność” i nawoływanie do strajku został internowany 19 XII 1981 r. w Ośrodku Odosobnienia w Zabrze-Zaborzu. Zwolniony 8 III 1982 r.

Kazimierz Maluchnik od września 1980 r. był aktywnym członkiem NSZZ „Solidarność” w Kombinacie Budowlanym w Częstochowie. Po wprowadzeniu stanu wojennego 13 XII 1981 r. nie zaniechał działalności niepodległościowej kolportując własnoręcznie wykonane ulotki i plakaty. 17 XII 1981 r. podczas plakatowania został tymczasowo aresztowany. Przebywał w Areszcie Śledczym w Częstochowie. Wyrokiem Sądu Śląskiego Okręgu Wojskowego we Wrocławiu z dnia 4 I 1982 r. został skazany na karę trzech i pół roku pozbawienia wolności. Przebywał w Zakładach Karnych: w Raciborzu, Strzelcach Opolskich, we Wrocławiu oraz w Strzelinie. W dniu 12 V 1983 r. został warunkowo zwolniony z odbywania reszty kary na

mocy Uchwały Rady Państwa o skorzystaniu z prawa łaski. W kwietniu 1984 r. wyemigrował do USA.

Józef Morawiec był aktywnym członkiem NSZZ „Solidarność” w zakładach „Budrem” w Częstochowie. Po wprowadzeniu stanu wojennego kontynuował działalność związkową w ramach zdelegalizowanych struktur NSZZ „Solidarność”, prowadząc m.in. kolportaż materiałów opozycyjnych, w tym biuletynu „CDN”. W dniu 14 VII 1982 r. został tymczasowo aresztowany. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie z 28 X 1982 r. został skazany na karę dwóch lat pozbawienia wolności w zawieszeniu na trzy lata oraz karę grzywny. W poczet kary grzywny zaliczono Panu Józefowi Morawcowi okres tymczasowego aresztowania od 14 VII do 11 X 1982 r. oraz okres od 20 do 28 X 1982 r.

Ryszard Nikodem do NSZZ „Solidarność” wstąpił w grudniu 1980 r., w kwietniu 1981 r. wybrany został do Komisji Zakładowej, a w maju 1981 r. oddelegowany do pracy w MKZ Katowice, gdzie pracował w Sekcji Interwencyjnej zajmującej się sprawami pracowników i ich rodzin. W sierpniu 1981 r. został wybrany na członka Zarządu Regionu Śląsko-Dąbrowskiego NSZZ „Solidarność”, a następnie na stanowisko wiceprzewodniczącego Zarządu Regionu. Jako aktywny członek NSZZ „Solidarność”, uczestnik i organizator strajku w marcu 1981 r. został internowany 13 XII 1981 r. i przebywał kolejno w Strzelcach Opolskich, Grodkowie, Uhercach i Zabrze-Zaborzu. Po zwolnieniu z internowania dnia 11 XII 1982 r. nie zmienił poglądów, nadal oficjalnie krytykował ustrój i rząd PRL, propagował hasła solidarnościowe, za co był wzywany na rozmowy ostrzegawcze i poddawany kontroli w zakładzie pracy. 31 VIII 1983 r. został zatrzymany na 24 godziny po złożeniu kwiatów pod krzyżem przy KWK „Wujek”. 18 X 1983 r. wyjechał wraz z rodziną na pobyt stały do USA.

Agata Ostaszewska była przewodniczącą Komisji Oddziałowej NSZZ „Solidarność” Pracowników Oświaty i Wychowania przy Wojewódzkiej Poradni Wychowawczo-Zawodowej. Po wprowadzeniu stanu wojennego zajęła się organizowaniem pomocy dla rodzin osób uwięzionych i represjonowanych oraz dla Domu Opieki Społecznej w Częstochowie i kilku domów dziecka. Od 1984 r. aktywnie działała w Duszpasterstwie Ludzi Pracy przy kościele św. Józefa w Częstochowie. Od 1985 r. organizowała w prywatnych mieszkaniach wykłady z najnowszej historii Polski oraz projekcje niezależnych filmów. Pozostawała w zainteresowaniu Służby Bezpieczeństwa w związku z kolportażem nielegalnych wydawnictw.

Iwona Pasternak w okresie studiów w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Częstochowie należała do Niezależnego Zrzeszenia Studentów. W lutym 1981 r. była zatrzymana podczas rozklejania plakatów w obronie Komitetu Samoobrony Społecznej „KOR”. Po wprowadzeniu

stanu wojennego była internowana w Ośrodku Odosobnienia w Darłównu od 13 XII 1981 r. do 29 IV 1982 r. Po zwolnieniu z internowania nadal angażowała się w działalność podziemną. Pod koniec 1982 r. włączyła się w tworzenie w środowisku akademickim WSP nielegalnych struktur wzorowanych na modelu konspiracyjnej „Solidarności”, była pośrednikiem między działaczami regionalnej „Solidarności” a środowiskiem akademickim, zajmowała się również kolportażem ulotek i biuletynu „CDN”. 30 XII 1983 r. została zatrzymana, a 31 XII 1983 r. tymczasowo aresztowana pod zarzutem kontynuowania w okresie od listopada do 30 XII 1983 r. działalności w zdelegalizowanym NSZZ „S”, sporządzania matryc ulotek i biuletynów „Nadzieja” oraz „CDN”, jak również udziału w ich powielaniu. Pani Iwona Pasternak została osadzona w ZK w Lublińcu, przez cały okres aresztowania odmawiała składania zeznań. 27 VII 1984 r. Sąd Rejonowy w Częstochowie umorzył sprawę na mocy amnestii z 21 VII 1984 r. Pani Iwona Pasternak została zwolniona z aresztu 28 VII 1984 r.

Leszek Piwowarczyk przed wprowadzeniem stanu wojennego należał do NSZZ „Solidarność” i był członkiem Komisji Wydziałowej związku przy Hucie im. Bolesława Bieruta w Częstochowie. 17 IV 1983 r. został zatrzymany, a następnie w dniu 19 IV 1983 r. tymczasowo aresztowany w Areszcie Śledczym w Częstochowie. Podstawą aresztowania była kontynuacja od sierpnia 1982 r. do kwietnia 1983 r. działalności w zdelegalizowanym NSZZ „S”, kolportaż biuletynów informacyjnych „CDN” oraz „Solidarność HBB”, będących organami prasowymi Tymczasowej Komisji Regionalnej NSZZ „Solidarność” Region Częstochowa. Dodatkowo organizował środki pieniężne, papier i farbę drukarską, które przekazywał osobom z konspiracyjnych struktur związkowych z terenu Częstochowy. Z aresztu zwolniony 26 VII 1983 r.

Bibianna Preisler-Trzmiel w latach 1981-1989 na terenie Częstochowy, prowadziła zagrożoną odpowiedzialnością karną i represjami działalność opozycyjną, czynnie angażując się w przedsięwzięcia w ramach kościelnych komitetów pomocy. Współzałożycielka (wraz z Adamem Banaszkiwiczem i Ireną Makowicz) Klubu Inteligencji Katolickiej w Częstochowie. Po rozwiązaniu przez władze w 1983 r. częstochowskiego KIK-u, kontynuowała działalność klubową, m.in. rozprawdzając na terenie miasta „Tygodnik Powszechny”. Od września 1980 r. była członkiem NSZZ „S”. Od stycznia 1982 r. współpracowniczką Ośrodka Duszpasterskiego dla Internowanych i ich Rodzin, powołanego przez biskupa Stefana Barełę. Od maja 1983 r. członek Diecezjalnego Komitetu Pomocy Bliźniemu. W kwietniu 1984 r. zatrzymana i przesłuchiwana wraz z innymi członkami Komitetu, podczas najścia funkcjonariuszy SB. Fakt ten posłużył władzom PRL do publicznego szkalowania w mediach (prasa, telewizja) członków Komitetu, poprzez formułowanie zarzutu o stworzenie nielegalnej organizacji, mającej na celu zakłócanie oficjalnych obchodów 1 Maja.

Maciej Remiszewski został zatrzymany 20 IV 1983 r. i w tym samym dniu tymczasowo aresztowany w Areszcie Śledczym w Częstochowie. Podstawą aresztowania była kontynuacja od lipca 1982 r. do kwietnia 1983 r. działalności w zdelegalizowanym NSZZ „S”, kolportaż biuletynu informacyjnego „CDN”, będącego organem prasowym Tymczasowej Komisji Regionalnej NSZZ „Solidarność” Region Częstochowa oraz biuletynu „Solidarność HBB, a także zwerbowanie do pracy konspiracyjnej innych osób. Z aresztu został zwolniony 8 VII 1983 r. Umorzenie postępowania karnego na podstawie amnestii z 21 VII 1983 r. nastąpiło 15 VIII 1983 r.

Witold Strąk w styczniu 1981 r. pełnił funkcję przewodniczącego Komitetu Zakładowego NSZZ „Solidarność” przy Spółdzielni Pracy „Dzianilana” w Częstochowie. 14 XII 1981 r. nakłaniał pracowników ww. zakładu do podjęcia strajku jako protestu przeciwko wprowadzeniu stanu wojennego. W dniu 15 XII 1981 r. został zatrzymany przez funkcjonariuszy KWMO w Częstochowie, a 17 XII 1981 r. osadzony w Areszcie Śledczym w Częstochowie. 22 XII 1981 r. Sąd Wojewódzki w Częstochowie wydał wyrok skazujący Pana Witolda Strąka na karę trzech lat pozbawienia wolności z zaliczeniem okresu tymczasowego aresztowania od 15 do 22 XII 1981 r. oraz na dwa lata pozbawienia praw publicznych. Po rewizji Prokuratora Generalnego PRL Sąd Najwyższy w Warszawie Izba Karna w wyroku z 12 II 1982 r. podwyższył karę pozbawienia wolności do czterech lat. Pan Witold Strąk odbywał karę w następujących miejscach: od 15 XII 1981 r. do 21 I 1982 r. w Areszcie Śledczym w Częstochowie, od 22 I do 7 VI 1982 r. w Zakładzie Karnym w Raciborzu, od 7 VI do 28 IX 1982 r. w Zakładzie Karnym w Strzelcach Opolskich, od 28 IX 1982 r. do 8 IV 1983 r. w Zakładzie Karnym w Kłodzku. 8 IV 1983 r. Sąd Wojewódzki w Wałbrzychu wydał Postanowienie o warunkowym przedterminowym zwolnieniu Pana Witolda Strąka z odbycia reszty kary pozbawienia wolności z wyznaczeniem okresu próby na trzy lata.

Zenon Świerzy był aktywnym działaczem NSZZ „Solidarność”. Po wprowadzeniu stanu wojennego prowadził zagrożoną odpowiedzialnością karną działalność mającą na celu odzyskanie przez Polskę niepodległości i suwerenności oraz respektowanie praw człowieka. Kontynuował działalność w zdelegalizowanych strukturach związku. W okresie od 1982 r. do 1989 r. zajmował się kolportowaniem nielegalnych wydawnictw, m.in. pt. „Hutnik”, „Zomorządność”, „Mała Polska”. Angażował się w organizację pomocy dla internowanych, aresztowanych i ich rodzin. W latach 1982–1984 był działaczem Międzyzakładowej Komisji Koordynacyjnej NSZZ „Solidarność” przekształconej w grudniu 1982 r. Tymczasową Komisję Regionalną. Organizował i uczestniczył w Mszach za Ojczyznę w katedrze pw. Świętej Rodziny w Częstochowie, aktywnie działał w Duszpasterstwie Akademickim przy parafii św. Wojciecha, ponadto był współorganizatorem Tygodnia Kultury Chrześcijańskiej.

Janina Ujma od września 1980 r. była aktywnym członkiem NSZZ „Solidarność” na Politechnice Częstochowskiej. Po wprowadzeniu stanu wojennego i zdelegalizowaniu NSZZ „Solidarność” w latach 1982–1983 aktywnie włączyła się w pomoc osobom internowanym i aresztowanym. W tym okresie prowadziła działalność niepodległościową w ramach Duszpasterstwa Osób Pozbawionych Wolności i Ich Rodzin przy Kurii Diecezjalnej w Częstochowie. W latach 1983–1989 była członkiem Diecezjalnego Komitetu Pomocy Bliźniemu przy parafii katedralnej pw. Świętej Rodziny.

Ryszard Umański uczestniczył w lutym 1985 r. w Krakowie-Bieżanowie w głodówce w ramach protestu opozycyjnego zorganizowanego przez Panią Annę Walentynowicz. W latach 1985–1989 współpracował z podziemną strukturą Międzyzakładowego Robotniczego Komitetu „Solidarność” zajmując się w jej ramach kolportażem nielegalnej prasy na terenie Krakowa i Częstochowy.

Michał Woziwodzki w 1980 r. organizował struktury związkowe NSZZ „Solidarność” w Hucie im. Bolesława Bieruta. W czasie stanu wojennego dwukrotnie internowany: od 14 XII 1981 r. do 29 IV 1982 r. oraz od 9 XI do 1 XII 1982 r. Przebywał w Ośrodkach Odosobnienia dla internowanych w Zabrze-Zaborzu oraz Łupkowie. Udzielał się w duszpasterskich ośrodkach pomocy działających na terenie Częstochowy, takich jak Diecezjalny Komitet Pomocy Bliźniemu, działał także w Regionalnym Komitecie Obywatelskim. Przed wyborami 4 VI 1989 r. organizował jako działacz „Solidarności” w Częstochowie kampanię wyborczą do Sejmu i Senatu na rzecz działaczy opozycyjnych. W archiwum Instytutu Pamięci Narodowej zachowały się ewidencyjne materiały świadczące o inwigilowaniu Pana Michała Woziwodzkiego przez Służbę Bezpieczeństwa PRL w latach 80-tych w ramach sprawy o kryptonimie „Łącznik”, w związku z działalnością w środowisku zdelegalizowanej „Solidarności”.

Jerzy Zając w marcu 1968 r. był aktywnym uczestnikiem protestów studentów Politechniki Wrocławskiej. Z tego powodu został w czerwcu 1968 r. relegowany z uczelni. Od września 1980 r. należał do NSZZ „Solidarność”. W latach 1980–1981 był przewodniczącym Komisji Rewizyjnej NSZZ „Solidarność” na Politechnice Częstochowskiej. W 1981 r. został wybrany delegatem na I Walny Zjazd Delegatów Regionu Częstochowskiego. Po wprowadzeniu stanu wojennego kolportował nielegalne wydawnictwa na terenie Częstochowy. Został internowany 19 VII 1982 r. Przebywał w Ośrodku Odosobnienia w Nowym Łupkowie i Załężu k. Rzeszowa. Zwolniony 23 XII 1982 r.

Jerzy Zimny w latach 1980–1981 był aktywnym członkiem V Obszaru KPN w Katowicach i Częstochowie oraz tzw. „specjalnej brygady KPN” przy Zarządzie Regionu Śląsko-Dąbrowskiego NSZZ „Solidarność” w Katowicach. Brał udział w redagowaniu

opozycyjnego biuletynu „Wolność” oraz był współzałożycielem Komitetu Obrony Więzionych za Przekonania w Częstochowie. Po wprowadzeniu stanu wojennego kontynuował działalność opozycyjną, m.in. przez kolportaż nielegalnych wydawnictw oraz udział w nielegalnych zgromadzeniach. W dniu 21 IV 1982 r. Pan Jerzy Zimny został zatrzymany na mocy Decyzji o internowaniu i osadzony w Areszcie Śledczym w Katowicach. 10 V 1982 r. został przetransportowany do Ośrodka Odosobnienia w Zabrze, w którym przebywał do 24 VII 1982 r.

Gerard Żakowski był aktywnym działaczem Niezależnego Zrzeszenia Studentów w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Częstochowie, gdzie od września 1980 r. współtworzył struktury NZS. W dniach 16–18 II 1981 r. był współorganizatorem strajku okupacyjnego w WSP w sprawie rejestracji NZS. W dniu 25 V 1981 r. współorganizował wiec w Częstochowie w obronie więźniów politycznych, a od października do listopada 1981 r. był współorganizatorem strajku okupacyjnego w WSP, pełniąc funkcję wiceprzewodniczącego Komitetu Strajkowego. 30 I 1982 r. został internowany z powodu rozpowszechniania nielegalnej literatury. Przebywał w Zabrze-Zaborzu oraz Łupkowie. Zwolniony 29 IV 1982 r.